

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ LÉO DARTÉY

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΝΑΜ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΛΕΤΤΑ. 33 έτών. ΜΑΡΚΟΣ, ούζυγος της, 40 έτών.
ΜΑΞΙΜΟΣ, 38 έτών.

(Στό σπίτι του Μάρκου και της Αρλέττας. Στό σαλόνι. Ο Μάξιμος και η Αρλέττα κάθονται μόνοι και συνομιλούν.)

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είστε λοιτόν ευτυχισμένη, 'Αρλέττα;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Έγω διώς είμαι πολύ δυστυχισμένος!

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Σας παρακαλώ, Μάξιμε, αφήστε κάθε όπωνιγμό για τη περασμένη. Μπορεί να μ' αγαπούσατε άλλοτε, μια αντό δεν ήταν άκετο. Επειδή νά σας άγαπω κι' έγω. Έγω διώς αγαπούσα το Μάρκο, ποι κι' αιτός μ' έλλιπτενε. Γι' αντό και τὸν παντρεύτηκα. Κι' είμαι πολύ ευτυχισμένη...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Σας ενθυμούμε νά είστε πάντα ευτυχισμένη, 'Αρλέττα... Άλλα πάλι τι είναι ή ευτυχία;... Μία αυτάπατή.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Τί θέλετε να πάτε, Μάξιμε;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Τίστε... Τίστε... Πέστε που διώς, ο Μάρκος σας έχει ιερομοίογηθεί όλο τον παρελθόν;

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Ναι, μοι είπε να γνωρίσω πολλές γνωώσεις στη ζωή του. Μά εγώ είμαι ί μόνη ποι άγαπτες άλληνά.

ΜΑΞΙΜΟΣ, (με κακία).—Α, ξαντοί; Καὶ δέν σας έχει πει τίποτα για τη ζωή που περάσαμε μαζί. Άλλοτε στις άποκεις καὶ ποδ πάντων από 'Αννάμ;

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Α, βέδαμα μοι έχει μιλήσει για τις παραξένες συνήθειες αυτού τού τόπου. Άλλα γιατί χαμογελάτα έτσι σωρκατικά; Τί θέλετε νά τηγε; Τί μοι κρίθετε; Τί σημασία έχει αν ο Μάρκος είχε κάποτε μια περιστοκή φίλη στά μερινές εξεινάσεις; Έγω είμαι ί μόνη γνωώσει πουν άγαπησε άλληνά, που διάλεξε για γνωώσα του...

ΜΑΞΙΜΟΣ, (ειρωνικά).—Είστε θέβαιη διτι είστε ή μόνη;

ΑΡΛΕΤΤΑ, (πετράγεται έπάνω χλωμή, ταραγμένη).—Τι έννοετε, Μάξιμε; Τι θέλετε νά τηγε;... Ω, άσφαλτος άστειεύεστε...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Δεν πρόκειται για τίποτε ποδαρό, 'Αρλέττα; 'Επειτα ο Μάρκος δεν είνε ποτών άνδρας πού παντρεύτηκε δυό γνωώσεις.

ΑΡΛΕΤΤΑ, (έτοιμη νά σωριαστή κάτω).—Δυό γνωώσεις... Δυό γνωώσεις, έλατε;... Είμαι λοιπόν ή δευτέρη γνωώσα του Μάρκου;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Μά... νομίζα διτι τὸ ξέρατε... Νομίζα διτι ο Μάρκος σας τά έχει ξενομοίογηθεί διλα... Συγνόμην, 'Αρλέττα. 'Έγινα αυτά να λυπηθείτε...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Γρήγορα.. Πέστε πουν... 'Ηταν παντρεμένος δο Μάρκος, έκατο ποιά; Και γιατί, άφον το έχαστε, δεν με προειδοποιήσατε;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Νόμιμα διτι σας τά έχει πει διλα. 'Επειτα είχα φύγει για νά μή παρεγεθώ στό γάμο σας. Τώρα πού έπειτερεψα άπο τό ταξεδίου μου δεν μπόρεσα να μήν έθιψω νά σας ίδω. Είχα την ίδεα λοιπόν διτι τά έχαστε διλα, κι' διτι τον είχαν συγχωνήσει.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Μάξιμε... Ζηλέντε την εύτοικα μου. Μού λέτε σημάτια...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ναι, ζηλεύω!... Ζηλέντω πολύ γιατί σας άγαπω πάντα. Άλλα δεν λέω ψεύματα. Ρωτήστε το Μάρκο και θά σας τό δεβαώσω.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Όχι... όχι. Θά μοι σητείς έσεις τώρα τά έχετε... Εμπόρος, μή με βασανίζετε... Σας λικετεύω...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Καλά, άφον έπιμενετε θά σας πού διτι ζέρω. Μά δεν άξειται τον κόπο νά θυμάνετε. Και νά, τέλος πάντων, τί συνέδη. 'Ο Μάρκος δροσίστανε στο Σαΐγκον, μαρκούν από Βίον, χωρίς ολογνότητα, χωρίς φίλους, διλομάνχος. 'Αναγκάστηκε λοιπόν νά στηση έκει μια φωτιά.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Ηδηδή παντρεύτηκε. Είνε τρομερό!...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είναι πολὺ φωτισμό. 'Επειτα λοιτόν έκει δο Μάρκος μαζί με τη γνωώσα του, τέσσερα διλόκληρα χρόνια. 'Απόχτησαν κι ένα παδι... 'Ένα άγνειο...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—'Ένα παδι!... Θετ μου, Θετ μου!...

ΜΑΡΚΟΣ.—Είσαι ή μόργη γνωώσα πού σ' άγαπησα άλληνά, 'Αρλέττα...

Μάξιμος.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Αρλέττα, άκουσε με, σὲ παρακαλῶ.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Δεν θέλω ν' άκουσω τίποτα.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Ακουσέ με, 'Ακουσέ με... Πέντε διλόηρα χρόνια έμεινα στήν Ινδοκίνα, 'Αρλέττα. Πώς ήταν δινάτων νά μόνος τόσο καιρό;

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Ωστε τούλογεις, ήσουν παντρεμένος;

ΜΑΡΚΟΣ.—'Αρλέττα, άκουσε με... Στήν Ινδοκίνα ο θαγενεῖς δεν έπιτρεπον νάχη κανείς φίλη, χωρίς νά την παντρεύτηκε. Δεν έπιτρεπεται νάχη έκει ένας διτος ούτε μια υπέροχα στό σπίτι του, χωρίς νά την παντρεύτηκε προηγουμένως, σύμφωνα με τοδι νόμο. Τους γάμους διτος δεν τοδι άναγκασμένοι, διμούσουν το Γαλλικό Κράτος. Γίνονται μόνο και μόνο για τα μάτια των θαγενών, ο διποτος είνε πολύ φανατικός...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Τι θέλεις νά πης; "Οτι τό γάμο σου δεν τόν ανεγνώρισαν ή Γαλλικές δοξες; Και τί ομαστοι έχει αντό; Φτάνει ποι παθόσας νά παντρεύται και παντρεύτηκε.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Οζι, δεν παράστασι νά παντρεύτω, άναγκαστηκα μπλώς νά πάρω στό σπίτι μου μια νέα 'Αναμάτισα, ήσουν διτος θελητρία. 'Άλλα ήσουν άναγκασμένος, διμούσουν το Σαΐγκον, σύμφωνα με τοδι νόμος. Ήμεντε λοιπόν στό γάμο σου δια...

σπίτι μου ή νέα αυτή και φρόντιζε για το νοικοκυριό μου. 'Αλλά είχα την άτυχία νά μ' έρωτενη ξέσπανα ή μικρή ωτηνόθερη υπηρέτρια μου. 'Έγγι ήμουν πολύ νέος... Και μέσα στη μοναξιά πού ζούσα έκει κάτω άνταποκρίθηκα για λίγον καιρό γεννήθηκε ένα παιδί. Τότε ο πατέρας νά παντρεύτηκε έπισήμος, σύμφωνα με τους Γαλλικούς νόμους, τη μητέρα του πατιδιού μου, έστω κι' άν ήταν μιά κάτινη, μιά ημιάρρροδη γυναίκα...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Καί δημι... Την έγκατελειφες κι' αυτή και το παιδί σου.

ΜΑΡΚΟΣ.—Δέν την έγκατελειψα, 'Αρλέττα. Αυτή μ' έγκατελειψε, μια χωρίς νά το θέλη. Πέθανε άπο τους πυρετούς που μαστίζουν έκεινα τα μέρη.

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Καί το παιδί;

ΜΑΡΚΟΣ.—'Ηταν ήδη άρρωστο θταν πέθανε ή μητέρα του. Καί σε λίγες μέρες πέθανε κι' αυτό. Η μητέρα, 'Αρλέττα, 'Άλλα και δέλλα Μάξεμος σού πάθησε άντα, έτσι, δεστού νά νομίστη στην έμμα ένοχος κι' άπεναντί σου κι' άπεναντί της... πρώτης μου συζύγου.

ΑΡΛΕΤΤΑ. (συγκινημένη).—"Ετσι λοιπόν..."

ΜΑΡΚΟΣ.—Ναι, 'Αρλέττα. Αυτή είνε ή άλληθεα... Καί τώρα πές μου : "Άξια τα σκληρά λόγια που μου είπες ; Μήπως δέν σε λατερών, άγαπημένη μου ; Καταδέκτηκες έσυ νά θεωρήσεις άντικερό σου μια υπερέτρια άπο το 'Ανταν ;" Ω, 'Αρλέττα, βλέπεις ότι δεν είμαι τόσο άπιστος κι ανανδρός, δύο νόμιζες ;

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Καί γιατί δέν μου τά είτες όλα αυτά πριν παντρεύτημε;

ΜΑΡΚΟΣ.—Τά είπα στὸν πατέρα σου, 'Αρλέττα. 'Άλλ' αὐτός με παρακάλεσε νά μη σου τώ πίτοια.

ΑΡΛΕΤΤΑ. (θεαει συγκινημένη).—Μάρκο, οιγώρεσέ με... Σον φέθησα πολύ πρόστιγα... Συγχώρεσέ με, άγαπημένε μου... Κι' άκομα πές μου, Μάρκο, είν' άλληθεα ήτη ή 'Ανναμάτισες είνε τόσο ψφαλες, ώστε δέ μπορει νά τις ξέχαση κανεις, διντις τις άγοτάπεις και ξήσει μαζί τους ;

ΜΑΡΚΟΣ.—Αυτή είνε μπρεβολές, 'Αρλέττα. Δέν ιπάρχουν πιο ώραιες γιγαντιές από τις Εύρωπατες, άγαπη μου. Κι' ή πιο ώραια αύτες είσου σύ, 'Αρλέττα μου...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Ωστε δέν είσαι θυμωμένος μαζί μου, Μάρκο; Μ' άγαπας δύος πριν, δυος πάντα;

ΜΑΡΚΟΣ, (άκουμπωντας στὸν όμο της).—Είσαι ή μόνη γιγαντας που άγαπησα αλληνήν, 'Αρλέττα, και που θ' άγαπα δύο θύ τοις ξαν...

ΑΡΛΕΤΤΑ.—Φύλησέ με λοιπόν, για νά πεισθώ διν με συγχώρησες.

(Ο Μάρκος την παίρνει στὴν άγκαλια του και την γεμίζει φιλωνά).

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΟΥΝΤΕΝΟΤ

ДЕКА ΓΝΩΜΙΚΑ

— Καλημέρα.—Καληγάτα ! Νά ή ξωή.

— Ή ένεργεια δέν λησμονέται ποτέ. Φροντίζουν τόσο πολύ νά τη διατυπωνίσουν ολ... ενέργετες.

— Ο έγωστης έχει κι' αυτός καρδιά δυτικής διοι οι άλλοι οι ανθρωποι, άλλα την έχει για τὸν έαυτό του μόνο.

— Οι άνθρωποι είνε σαν τὰ σκηνακά τῶν θέατρων. Πρέπει νά τοὺς βλέπει κανένας άπο μακριά.

— Έξιμολογούνται τὰ παληά τους σφάλματα μόνα δοι επομένοινται νά κάμουν καινούργια.

— Πρέπει νά είνε κανείς αφ' έαυτον του κάτι, άλλων δέν είνε τίποι.

— Βλέπει πολλοὺς νά δίνουν συμβούλες, άλλα δέν διέπει πάντα.

— Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν κοιλημένη τόσο πολὺ τη μάσκα στο πρόσωπο τους, ώστε δέν αποτάπει ούτε μετά θάνατο.

— Ο παταδόδες υποφέρει πάρα πολύ θάνατον προχεωθεῖ ή' άναγνωσία καὶ πάποντος ἄλλον έπιτος ἀπό τὸν έαυτό του.

— Υπάρχουν άπομμήσεις τῆς ἀρετῆς δύνας καὶ τῶν λουλουδιῶν. Υπάρχουν έπομένας καὶ ψευτίκα προτερήματα.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ... ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΩΝ

Συνεστήθη ποδ' έτῶν στὸ Λονδίνο ένας πρωτότυπος σύλλογος, ο σύλλογος τῶν... έξαδακτύλων. Για τὰ γίνεται κανείς μέλος που συλλόγου αυτοῦ, πρέπει νά έχη στὸ κάθε του χέρι έχη δάχτυλα.

'Από μιά στατοτική που συνετάχθη ἀπό τὸ γραμματέα του συλλόγου αυτοῦ, ἀπόδεινενταν διτὸν έχοντα δάχτυλα στὸ κάθε του χέρι, 481 μὲ ἔφτα δάχτυλα καὶ ένας μὲ δχτώ δάχτυλα στὸ κάθε χέρι !...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό βασιλεὺς Γεώργιος στὸ Λονδίνο. Πᾶνς δέν κατώρθωσε ν' υγεράση πένο της προσκοπῆς. 'Ο κ. Σερφύλης καὶ ἐ Σταυρός της Πανούλλας. Μιά πετυχημένη σπάντησις. 'Ενα επεισόδιο στὶς 'Ιπποδρεμίες τοῦ 'Ωτείγι. Οι δύο φιλοί έξενοι. Πειοί ήσαν καὶ πῶς ἀποστέμωσαν δυὸς χαρίνια, κτλ.

"Οταν ὁ ἀειμητος Βασιλεὺς μας Γεώργιος ὁ Α' πρίγανε στὸ Λονδίνο, γνώιτε στὸν δρόμους τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης τόσο ἄπλα γνημένος, δύοτε δύσκολα δύα μάντευε κανεὶς τὴν ίδιοτητα του.

Μιά μέρα η Γεώργιος πλησίασε, χωρὶς συνοδεία, σ' ἔνα μικρὸ κατωπτωλεῖο καὶ ζήτησε ἔνα πόνο.

— Θεῖτε κανένα φτηνό, τῶν δύο πενταράς τὸ παρουσιαστικόν του. Τῶν δύο πενταράς τὸ τεσσάρων ;

— Θάθελα κανένα κάπτως θειόθετορο ! ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας δὲ Βασιλέυς.

· Ή πωλήτηρα τοῦ έδωσε τότε ένα πονδο... τῶν δύο πενταράς τὸ παντρεύτημα ;

— Εγείτε ίδε ποτὲ σας τὸ σταυρὸ τῆς Πανούλλας ;

— Πάντας, ωρίτεσσος δὲ Σοφούλης.

— Τὸ Σταυρὸ τῆς Πανούλλας, είτα.

— Πώιο Σταυρὸ τῆς Πανούλλας ;

— Τὸ Σταυρὸ πονήσαντα στὸ φρούριο εἰς ἔνδειξην διτὸ δύεν θάνατην πειά στὴν Κέρκυρα.

· Ο Σοφούλης έξεπλάγη.

— Οχι, είτε, δέν τὸν ξέρω. Μήπως ἀστειεύεστε ;

— Σᾶς μιλάν οσαρών. Βλέπετε αιτὸν τὸ λειχό δράχο τοῦ φρούριου ; Τώρα πον θά πησάσασε πον κοντά, θὰ δῆτε στὴν μιὰ τὸ πλευρά έναν σταυρό. Εἰν' ο σταυρὸς πον ἔχει κάμει τὸ Πανούλλα μαΐσει μὲ τὴ γάτα-σταν θέρευε απ' τὸ νησί. Καὶ αιταδικούντη ἀπὸ τὸν 'Αγιο Σπιριθωνα.

· Κι' ἀληθινά, διτὸ πλησίασαν στὸ δράχο, δὲ Σοφούλης είδε πάνω σ' αὐτὸν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καιμόνει μὲ πολλὲς γωμαές, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, σάν νά τὸν είχε σκαλισει πράγματι καυμάτια πελωρία γάτα, γρασούσιντας μὲ τ' ἀπαλένα νήσιο της τὸ δράχο.

· Ο Σοφούλης κατέβασε τὸ περιόργανο εἴκενον φινόνεμον, σκέψητε λίγο, κι' ἔπειτα γήρασε καὶ είτε στὸν Κερκυραϊκό :

— Τὶ νά σου πῶ, φύτατε, δέν έγγωφίζα, σύτε ἐπίστενα ποτὲ πώς η Πανούλλα είνε μιὰ μεγάλη γάτα καὶ πῶς είνε καὶ τόπο πολὺ φιλόθηση, ώστε νά κάνη καὶ τὸ... σταυρὸ της ...

· Απὸ μιὰ Γαλλική έφημερίδα τοῦ 1902 παίρνουμε τὸ παρακάτω ετεύσιδο, τὸ οποῦ είλαβε χώραν τὴν έποχη ἐκείνη στὶς Ιπποδρομίες τοῦ 'Ωτείγι :

«Δύο ξένοι, μὲ πολὺ άριστοκρατικούς τρόπους, διηηθύνοντο πρὸς τὴν μάρμαρά τους. 'Επειδὴ θύμος θῶμα πολὺ φημός, προκαλεσάντα τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους. 'Ενα χαμόνι τοῦς είδε, μάρσιος νά φωνάξῃ δινατά, ἀπευθυνόμενο πρὸς έναν σύντροφό του :

— Βρέ ον ! Κύττα αιτούς τοὺς δύο Κυριακάτικους !... Μωρὲ μὲτοὶ...

· Τὸ δόλο καμίνι ἀπάντησε :

— Γειά, καμίνι τους !

· Καὶ στρεψημένο πρὸς τοὺς δύο κυρίους, τοὺς φώναξε :

— Τί καμάτωπο μέτο τὸν οὐρανό ;

· Μιὰ γηρά καμίνι πον περνούσε τὶ στιγμὴν ἐκείνη ἀπὸ έκει, είτε αὐτοτῷ στὸ δόλο καμίνι :

— Δέν τρέπεστε, παιδιά ! 'Ετσι μιλάνε στοὺς κυρίους ;

— «Ε, καλά, κυρά ! τῆς ἀπάντησε τὸ πρώτο γαμάνι, ἐγὼ δὲν πρόσβαλα τοὺς κυρίους. Τοὺς θυματάω μοναχά, γιατί είνε σὰν τὴν λεγεροφέδνα !

· Επειτα ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸς πείραμα, οἱ ένας ἀπὸ τοὺς δύο έκεινος γήρισε στὸ καμίνι καὶ τοῦ είπε :

— Εύχαριστο, φέ δλάμη !

· «Αμά αἴκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τὰ καμίνια, φωνάξαν θριαμβευτικά στὴ γηρά :

— Βλέπετε λοιπόν, κυρά. Οι κύριοι σου δὲν είνε καθόλου πρίγκηπες...

· Καὶ δημος, λέει η Γαλλική έφημερίδα, δὲ μικρὸς γαβριάζεις είλεις λάττα.

· Οι δύο ξένοι ήσαν οι ιεροί της 'Ελλάδος, Γεώργιος καὶ 'Ανδρέας !

